

## MINDEN ÁLOM ILYEN

Anyuci, nyöszörgi. Hagyom, hátha visszaalszik. Felveszem a telefont az éjjeliszekrényről, de ne egy amerikai típusú hálószobát képzelj el, ez a nappali, a hálóban a gyerek alszik. Rábökök a Facebook-ikonra, pár simítás, aztán az e-mailek következnek. *Szűk ösvényen haladok egyedül a homoktengerben.* Nem tudom, mire várok, egy kiadói levélre talán, de csak a szokásos állásajánlatok a Linkedintől. Évek óta állást keresek, azóta sincs rendes. *Mintha a köztes létben volnék, vagy mintha visszakerültem volna valahova, az emlékeimbe talán, de az is lehet, hogy felérzek valamit.* Nyújtózkodom, közben A-ra pillantok. Nem mozdul. A „gyerekszoba” felé csoszogok egy elnyúlt pizsamanadrágban. Oldalt kúszva befekszem a gyerek mellé a kiságyba, kialvatlan és tökfáradt vagyok már most, ezt el is mondom neki, és nem tudom, abban reménykedem-e, hogy megérti, vagy abban, hogy nem. Puszilgatom hamvas kis testét, husi combjait és a karját, de haragszom is rá a hajnali ébredés miatt, amikor százszor kért hideg vizet, és ugyanannyiszor kellett félálomban meséket kitalálnom a kakiról vagy egy ismeretlen bácsiról. Mikor elalszik, én felébredek, és mire visszabotorkálok az ágyba, már tele van a fejem gondolatokkal. *Minden álom ilyen, és tudom is, hogy álmodom, csak ez valahogy más. Úgy érzem, évezredek óta gyalogolok már.* Rúgkapálva, csapkodva gyűröm magam alá a lepedőt, és előre átkozom a reggelt meg azt a kevés alvási időt, ami még hátravan. A-nak mondom mindig, hogy értse már meg, nekem mennyivel nehezebb, persze, nem érti, szerinte meg neki nehezebb. Tipikus. *Nem vagyok fáradt, sem fásult, csak szeretnék már odaérni valahova, bárhova. Minden vibrál, és mintha a homokszemcsék beszélnének hozzám. Biztos, hogy valami fontosat akarnak mondani, valamit, ami csak nekem szól.* A gyerek a fejemen ül, és azt hajtogatja, hogy menjünk ki, vagy egyszerűen csak azt, hogy anyucira mászom. *Megszólít valaki, azt mondja, régóta követ. Eddig biztos voltam benne, hogy egyedül vagyok. Nem ismerem ezt a férfit, mégis úgy beszél hozzám, mint a legjobb barátjához, vagy valaki olyanhoz, akit tisztel és nagyra tart.* Megkérdem tőle, hogy beakadt-e a lemez, de egyáltalán nem tartja viccesnek, és igaza van, nem is az. Ez a kicsit fantáziátlan ötletem támad, hogy kibillentsem a kántálásból, amitől az arcizmaim vénasszonyos-sá torzulnak, a vállam begörbed, és púp nő a hátamon. *Átfut rajtam egy kel-*

lemes érzés, de nem marad velem, nem az enyéem, szélviharként söpör végig a sivatagon, és mindenkin, aki arra jár. Közben a férfi mellém szegődik, szorosan mellettem sétál, a válla néha érinti az enyéemet. Szeretem őt, a fejem búbjáig eláraszt a szerelem, és megfájdul a fejem. A karomba emelem, úgy állok fel vele, tudom, örület, de csak így hallgat el. Jöhet a kérek kávéját, a kérek mazsolát és a menjünk ki a teraszra, és nem, nem itatom az alig kétéves gyerekem kávéval, mielőtt még ki tudja, minek gondolsz, és eszedbe jut, hogy tudat alatt el akarom pusztítani életem tönkretétele miatt. Mindent megkap, így legalább kuss van. Hogy mit adok kávé helyett, magánügy, de nem kakaót. Beszélgetünk, de azonnal elfelejtem, hogy miről, kapkodok a mondatok után, elfújja őket a sivatagi szél, elvegyülnek a homokkal. Megszólal még valaki a hátam mögött, ismerem valahonnan. Hárman is elférünk egymás mellett, pedig az ösvény még mindig ugyanaz az alig látható, vékony, kacskaringós kis ér a sivatagban, mint előtte. Azt kérdezik, hová tartok, mondom, hogy csak úgy sétálgatok, cél nélkül, bár szeretnék megérkezni valahová. Amikor kimondom, hülyeségnek érzem, de a két férfi egyáltalán nincs meglepődve, azt mondják, ez erre felé mindennapos. Közben fejben végigpörgetem a napot teendők szempontjából. Amikor rákérdezek, mit jelent az, hogy erre felé, hallgatnak. Rengeteg van, tényleg nagyon sok, és ideges leszek, mert tudom, hogy nem fogom tudni estére kipipálni az összest. Eszembe jut, hogy talán meghaltam. Meghaltam? A gyerek az ölemben ül, pici fenekével ügyesen megtalálja a számára legkényelmesebb pozíciót, fészkelődik, szájához emeli a poharat, iszik. Mi az, hogy erre felé? Reggelenként azt sem tudom, A. merre van és mit csinál, gondolom, kávézik, szürcsölve, de erre még abból az időből emlékszem, amikor nem volt gyerekünk. Szeretnének mutatni nekem valamit, mondják, mintha a kettő egy személy volna, pedig számomra teljesen különbözők. Bólintok, mutassanak, amit csak akarnak, tudva, hogy ezzel ki fog nyílni egy olyan kapu, amin eddig sosem mertem belépni. Mostanában nincs időm megfigyelni mit és hogyan csinál, az arcára is néha csak mintha régről emlékeznék. A gyerek arca belefurakodik az elmémbe, és megül a retinámon, nem is nagyon látok mást. Oda vágyom, ahol még nem volt, amikor még csönd volt, és béke és szerelem, ugyanakkor zsidbadok, ha arra gondolok, hogy volt olyan is, amikor nem létezett. Elég rohadt dolog, nem lehet már szabadon vágyakozni és gondolkozni, mert a „tökéletes szülő” folyton cenzúrázza a gondolataimat, és számonkér minden olyan pillanatért, amikor nem áldozom fel magam az anyaság oltárán. Ha egy percig csendben ülök, és nem csinállok semmit, rosszul érzem magam. Megváltozik a táj, nyüzsgő tömegben találok magam, különös

öltözetekben sétálnak az emberek, mintha ez volna a galaxis piactere, ösvény csak egy van, ezen sétál mindenki. Szeretnék elvegyülni a tömegben, ismerkedni, kérdezősködni, de a kísérőim nem hagynak rá időt, tovább kell menni, mondják. Egy tengerparton találok magam. Nagy akváriumokban emberek lebegnek a vízben, medítálnak, mert itt nem hat rájuk a nehézkedési erő. Olyan stílusban beszélnek körülöttem, mintha a múltból jöttek volna. Amikor a nagyszülőknél a gyerek, sokszor csak tehetetlenül és idegesen bolyongok a lakásban, teendőtlistával a fejemben, és a rám szakadt ajándékidőt hiába próbálok maximálisan kihasználni, olyan sok mindent szeretnék csinálni egyszerre, és tulajdonképpen annyira örülök, hogy most aztán mindenre van időm, hogy csak téblábolok, és nem csinállok semmit. Aztán elkezdek rohanva takarítani, letörölni, kimosni, megírni, elolvasni, megenni, pihenni, válaszolni, kipucolni, de kiömlik, és lemerül, és elfújja a szél. Amulva nézem a víz alatt medítáló emberek békés arcát. Mondom nekik, hogy én is akváriumban akarok lebegni, de azt mondják, most nem lehet. Csak azt felejttem el, hogy most végre olyasmit is csinálhatnék, amit egyébként nem, például jógázhatnék, olvashatnék, főzhetnék, mert bizony főzni sem tudok, ha a gyerek ott üvölt a lábamnál, hogy vegyem fel, és hiába minden kreatív ötlet, nem hagyja abba, fél kézzel meg nem lehet kaját csinálni. Ehetnék nyugodtan az erkélyen, bámulhatnék és ülhethetnék tétlenül, de a lakás üres nélküle, A. sem tudja betölteni. Úgy érzem magam, mint egy értetlen csecsemő, és ebben a szférában valószínűleg az is vagyok. Egy kábult, meztelen nőt forgatnak a földbe, mint egy feltekert szőnyeget, aztán felemelik és beledobják a lobogó tűzbe. A földből ki-nyúlva ég, hidegen és fényesen. Lebegve fekszik a lángok között, szeretnék a helyében lenni, de tudom, hogy nem lehet, mert nekem most meg kell értenem valamit. Beavatás. Mindig szerettem volna egy beavatás részese lenni, de butaságnak tűnt még gondolni is erre, kimondani meg sohasem mertem, mert biztos mindenki egy hülye amerikai filmre gondolt volna, vagy valami szektás horrorra. Milyen jó mégis, amikor nincs itthon, van időnk egymásra nézni, ölelkezni, hosszan beszélgetni egy kávé mellett, sétálni, elmenni valahova együtt, kettesben. Baszhatjuk, ez ilyen. A gyerekvállalás skizofrén állapot. A két férfi mosolyog. Lehet, hogy a gondolataimat is hallják? Lehet, hogy eddig sem beszélünk hangosan, és nem mondódott ki egyetlen mondat sem? Valaki folyton kérdez a fejemben, mintha állandóan interjúhelyzetben lennék, és értelmes válaszokat kellene megfogalmaznom a feltett kérdésekre, de a válaszaim védőbeszédbe csapnak át, hogy mégsem vagyok annyira elcseszett, és igenis van erőm megvalósítani, amit szeretnék, csak most kicsit szünetelek, gyere-

ket nevelek. Folyamatban vannak a dolgok, és úgy bízom a megvalósulásukban, mint ahogy szülés közben kénytelen az ember bízni abban, hogy egyszer csak valahogy mégis megszületik már az a gyerek. *Füledni kezdek. Először zúgást hallok, a nagyváros csöndjét. Aztán hallom a szófoszlányokat is, érzem a jelentésüket, látom, ahogy szikrázva ragyognak, feltöltődöm velük. Eltűnik melőlem mindenki. A homokszemcsék felemelkednek, és gyors egymásutánban képeket rajzolnak elém, belekezek, törölöm, belekezek, és újra törölöm, újra és újra belekezek, újra és újra törölöm, és belekezek, és törölöm, és a homokszemcsék felemelkednek...*